

Sygn. akt III AUa 1828/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Michał Bober
Sędziowie:	SSA Barbara Mazur SSO del. Joanna Siupka-Mróż (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Agnieszka Makowska

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2016 r. w Gdańsku

sprawy B. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o zbieg emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z rentą wojskową

na skutek apelacji B. J.

od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 września 2015 r., sygn. akt V U 382/15

1. oddala apelację;
2. zasądza od B. J. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. kwotę 135,00 (sto trzydzieści pięć 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSO del. Joanna Siupka-Mróż SSA Michał Bober SSA Barbara Mazur

Sygn. Akt III AUa 1828/15

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z dnia 07.04.2015 r., znak (...) odmówił B. J. prawa do zbiegu emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z rentą wojskową.

B. J. domagał się zmiany zaskarżonej decyzji w całości jako niezgodnej z obowiązującym prawem oraz stanem faktycznym. Nadto domagał się naliczenia emerytury z zaliczeniem służby wojskowej oraz wypłatę 50 % emerytury od dnia 20.09.2007 r. wraz z należnymi odsetkami.

Pozwany - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o oddalenie odwołania ubezpieczonego oraz zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kwoty 120 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, powtarzając te same argumenty co w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 15 września 2015 roku Sąd Okręgowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie i zasądził od powoda B. J. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. 120 zł (sto dwadzieścia zł) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawa tak wydanego orzeczenia były następujące ustalenia i rozważania.

Ubezpieczony B. J., urodzony (...), orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji do Spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia w S. z dnia

21.03.1972 r. został uznany za inwalidę i zaliczony do III grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia. Komisja uznała, że inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą wojskową. Decyzją Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w G. wydaną na podstawie ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin przyznano B. J. począwszy od 24.06.1973 r. wojskową rentę inwalidzką. Ubezpieczony zaliczony został do III i w kolejnych decyzjach do II grupy inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową.

Ubezpieczony B. J. wnioskiem z dnia 24.03.2015 r. domagał się podjęcia wypłaty 50 % kwoty emerytury przyznanej mu decyzją z dnia 20.09.2007 r., znak (...) oraz wypłatę wyrównania tego świadczenia od dnia 20.09.2007 r. Decyzją z dnia 20.09.2007 r. organ rentowy przyznał B. J. emeryturę od 05.07.2007 r. w wysokości 924,18 zł i zawiesił wypłatę tego świadczenia z uwagi na pobieranie przez niego wojskowej renty inwalidzkiej.

B. J. nadal jest uprawniony do wojskowej renty inwalidzkiej. Wysokość renty wynosi 2.730,58 zł miesięcznie.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 15.12.2009 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił odwołanie B. J. od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 19.03.2009 r. stwierdzającej, że B. J. nie nabył prawa do zbiegu wojskowej renty inwalidzkiej z emeryturą cywilną.

Zaskarżoną decyzją organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 07.04.2015 r., znak (...) odmówiono B. J. prawa do zbiegu emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z rentą wojskową.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia odwołania.

Zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U.z 2015 r., poz. 748.) w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego (ust. 1) a przepis ust. 1 stosuje się również z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób o których mowa w art. 2 ust. 2 z wyjątkiem przypadku gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15 a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15 a ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (ust. 2)

Powoływany w cyt. przepisie art. 96 cyt. ustawy stanowi, że odrębne przepisy określają prawo do pobierania świadczeń w zbiegu u jednej osoby prawa do emerytury z prawem do:

- renty inwalidy wojennego i wojskowego którego niezdolność do pracy pozostaje w związku ze służbą wojskową

- renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej pobytem w miejscu o którym mowa w art. 3 i 4 ust. 1 ustawy z dnia 24.01.1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących oficerami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2002 r. nr 42 poz. 371 ze zm.)
- renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy , wypadkiem w drodze do pracy lub z pracy lub chorobą zawodową.
- emerytury lub renty z ubezpieczenia rolników.

W tych wypadkach prawo pobierania świadczeń w zbiegu określają odrębne przepisy. Drugi wyjątek odnosi się do przypadku obliczenia emerytury wojskowej na podstawie art. 15 a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych (dla żołnierza, który został powołany do służby zawodowej po raz pierwszy po dniu 01 stycznia 1999 r.), a od dnia 01 stycznia 2013 r. również na podstawie art. 18 e tej ustawy (dla żołnierza powołanego do zawodowej służby wojskowej po raz pierwszy po dniu 31 grudnia 2012 r.).

Żaden z tych wyjątków nie dotyczy ubezpieczonego, co oznacza, że w zaistniałej sytuacji nabycia przez niego zarówno prawa do emerytury z ubezpieczenia społecznego jak i prawa do wojskowej renty inwalidzkiej, dochodzi do zbiegu, o którym stanowi art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych a ubezpieczonemu przysługuje wypłata tylko jednego z tych świadczeń - wyższego lub przez niego wybranego.

Do przepisów szczególnych, o których mowa w obu cytowanych ustawach należą m.in. przepisy ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2010 r., Nr 101, poz. 648 ze zm.). Zgodnie z art. 30 ust. 1 tej ustawy inwalidą wojskowym jest żołnierz niezawodowy Sił Zbrojnych RP, który został zaliczony do jednej z grup inwalidów wskutek inwalidztwa powstałego:

- w czasie odbywania czynnej służby wojskowej w okresie pokoju;

-w ciągu 3 lat od zwolnienia z tej służby, jeżeli inwalidztwo to jest następstwem chorób powstałych lub urazów doznanych w czasie odbywania służby wojskowej.

Świadczenie pobierane przez B. J. zostało mu przyznane na podstawie przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Brak też było podstaw do podzielenia stanowiska ubezpieczonego, jakoby był uprawniony do wojskowej renty inwalidzkiej związanej z wypadkiem przy pracy gdyż jak stwierdzono w sprawie XV U 3010/09 Sądu Okręgowego w Gdańsku ani ustawa z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych ani ustawa z dnia 10.12.1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin nie odsyłają wzajemnie do swoich przepisów. Niewątpliwie też trafne jest stanowisko zaprezentowane w sprawie XV U 3010/09 Sądu Okręgowego w Gdańsku i przytoczona tam argumentacja, że ubezpieczony nie nabył praw do zbiegu świadczeń renty inwalidzkiej i emerytury na podstawie ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Wnioskodawca ma przyznane prawo do emerytury pracowniczej. Wypłata tej emerytury nie może być jednak dokonana skoro wypłacana jest renta wojskowa jako świadczenie korzystniejsze. W świetle przytoczonych wyżej przepisów nie ma podstaw do wypłaty obu świadczeń w zbiegu.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie B. J., o czym orzeczono w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 i 108 § 1 k.p.c. zasądzając od ubezpieczonego jako przegrującego sprawę koszty poniesione przez organ rentowy tytułem zastępstwa procesowego. Sąd zasądził kwotę 120 zł stanowiącą dwukrotność stawki minimalnej wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym należną w sprawach o świadczenie z ubezpieczeń społecznych tj. w oparciu 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia

przez Skarb Państwa kosztów pomocy udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu zgodnie z wnioskiem zawartym w odpowiedzi na odwołanie, o czym orzeczono w punkcie II sentencji wyroku. Niewątpliwie nakład pracy pełnomocnika pozwanego w ocenie Sądu Okręgowego uzasadniał przyznanie wynagrodzenia w zasądzonej wysokości.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 15 września 2015 roku złożył ubezpieczony. Zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucił niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy związanej z odwołaniem powoda B. J. od Decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 7 kwietnia 2015 roku znak (...). Wskazując na tę podstawę prawną wniósł o:

1. Uchylenie zaskarżonego Wyroku w całości przy uwzględnieniu kosztów postępowania wg norm przepisanych.
2. Naliczenie przez pozwanego Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., przyznanej emerytury zgodnie z aktualnie obowiązującym prawem z uwzględnieniem lat służby wojskowej i nauki powoda B. J. oraz wypłatę 50 % emerytury od dnia 20.09.2007 / data przyznania emerytury / wraz z należnymi odsetkami.

B. J. jest inwalidą wojskowym, zgodnie z Decyzją Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w G., wydaną na podstawie Ustawy z dnia 16 grudnia 1972 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin. Zgodnie z art. 37 pkt 1 wyżej cytowanej Ustawy, B. J. nabył prawo do świadczeń finansowych wynikających z renty wojskowej inwalidzkiej i 50 % emerytury cywilnej. Inne akty prawne po roku 1972, na których skoncentrował się Sąd Okręgowy w Słupsku, wydając Wyrok w sprawie VU 382/15, nie mogą mieć zastosowania w tej sprawie ponieważ dotyczą praw nabytych przez powoda B. J. w roku 1972.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od ubezpieczonego kosztów postępowania apelacyjnego w kwocie 135 zł. Apelacja nie zawiera usprawiedliwionych podstaw. Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia w sprawie oraz dokonał właściwej oceny zebranego materiału dowodowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Apelacja jest nieuzasadniona i podlega oddaleniu, zaskarżony wyrok jest bowiem w ocenie Sądu II instancji orzeczeniem trafnym i zgodnym z powołanymi przepisami prawa. Apelacja natomiast nie zawiera zarzutów skutkujących uchyleniem lub zmianą wyroku Sądu I instancji.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela tak ustalenia faktyczne jak i ocenę prawną przeprowadzoną przez Sąd Okręgowy, bez potrzeby jej powtarzania. Decyzją z dnia 19 marca 2009 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w G. stwierdził, że B. J. nie nabył prawa do zbiegu wojskowej renty inwalidzkiej z emeryturą cywilną, o jakim mowa w art. 26 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j.: Dz. U. Nr 167 z 2009 r., poz. 1322 ze zm.). Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z siedzibą w Gdyni wyrokiem z dnia 15 grudnia 2009 r. oddalił odwołanie ubezpieczonego złożone od tej decyzji. Już wówczas ustalono, że wnioskodawca począwszy od 1973 r. pobiera wojskową rentę inwalidzką przyznaną mu na podstawie ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin. Stosownie do treści art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (t.j.: Dz. U. Nr 8 z 2004 r., poz. 66 ze zm.) osobom, którym w dniu wejścia w życie tej ustawy przysługują emerytury i renty na podstawie przepisów dotychczasowych, wysokość tych świadczeń ustala się na nowo z urzędu według zasad określonych w powyższej ustawie z tym, że emerytury i renty, do których prawo ustalono na podstawie przepisów dotychczasowych, stają się emeryturami i rentami w rozumieniu tej ustawy. Ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych nie dotyczy stanu faktycznego przedmiotowej sprawy. Z treści jej art. 1 pkt 1 wynika, że ustawa określa rodzaje świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz warunki nabywania prawa do tych świadczeń. Wnioskodawca nie nabył zaś uprawnień do świadczenia określonego w tej ustawie, lecz na podstawie ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (aktualnie ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy). Ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych jak i ustawa z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu

emerytalnym żołnierzy oraz ich rodzin nie odsyłają wzajemnie w żadnym zakresie do swoich przepisów. Wobec powyższego w stosunku do wnioskodawcy nie znajdowały zastosowania przepisy ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, w tym art. 26 ust. 1 tej ustawy. Apelację od tego wyroku wywiódł ubezpieczony i została ona przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalona. W uzasadnieniu wydanego orzeczenia podniesiono, że jak wynika z treści przepisów art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (t.j.: Dz. U. Nr 8 z 2004 r., poz. 66 ze zm.) w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty, albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 czerwca 1997 r., II UKN 176/97, opubl. OSNP rok 1998, Nr 9, poz. 278 wyłączony jest zbieg świadczeń wojskowych ze świadczeniami z zaopatrzenia powszechnego. Przepisy art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin nie pozwalają na zbieg świadczeń wojskowych ze świadczeniami z zaopatrzenia powszechnego. Generalną zasadą ubezpieczeń społecznych jest przysługiwanie prawa do jednego świadczenia, a więc zasada niełączenia zbiegających się świadczeń. Oznacza to, że osobie zainteresowanej wypłaca się tylko jedno świadczenie, wybrane przez ubezpieczonego. Dokonując wykładni przepisów prawa ubezpieczeń społecznych należy więc mieć na uwadze tę zasadę (jednego świadczenia) a wyjątki od tej zasady, wynikające z odrębnej regulacji, winny być interpretowane ściśle. Zbieg prawa do świadczeń uregulowany został - na poziomie ogólnym, obejmującym ubezpieczenia: emerytalne i rentowe - w ustawie o emeryturach i rentach z FUS, odsyłającej w art. 96 ust. 1 pkt 3 do odrębnych przepisów, określających prawo do pobierania świadczeń w razie zbiegu u jednej osoby prawa do emerytury z prawem do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy (...) lub choroby zawodowej. Oznacza to, że w przypadku zbiegu, o którym wyżej mowa, zastosowanie znajdują „odrębne przepisy”, którymi są regulacje zawarte w ustawie o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, regulującej (wyczerpująco) zbieg prawa do świadczeń w przepisach art. 24-26. Te „odrębne przepisy” zawarte w cytowanej wyżej ustawie regulują kwestie zbiegu prawa do świadczeń w przypadku zbiegu prawa do emerytury z ustawy o emeryturach i rentach z prawem do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem w drodze do lub z pracy. Regulacja ta ma charakter wyczerpujący, co ma ten skutek, że odesłanie do odpowiedniego stosowania ustawy o emeryturach i rentach z FUS dotyczące tylko zakresu tą ustawą nieuregulowanego (por. art. 58 ustawy wypadkowej) nie dotyczy tej materii. Zasadnie stwierdził Sąd I instancji, że ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, z której wnioskodawca wywodził swoje uprawnienie w przedmiocie zbiegu wypłaty jego świadczeń nie dotyczy stanu faktycznego niniejszej sprawy. Z treści jej art. 1 pkt 1 wynika, że ustawa określa rodzaje świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz warunki nabywania prawa do tych świadczeń. Wnioskodawca nie nabył tymczasem uprawnienia do świadczenia określonego w tej ustawie, lecz nabył jedynie rentę wojskową przyznana na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (a aktualnie - ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin), później przyznana została mu emerytura na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, której wypłata została zawieszona z uwagi na powyższy zbieg świadczeń. Jak zasadnie wskazał Sąd Okręgowy ani ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, ani ustawa z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy oraz ich rodzin nie odsyłają wzajemnie w żadnym zakresie do swoich przepisów. Wykluczony był w niniejszej sprawie, w świetle poczynionych wyżej ustaleń natury faktycznej i prawnej, zbieg wypłaty renty wojskowej przyznanej ubezpieczonemu z ogólnego stanu zdrowia na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (a aktualnie - ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin) i emerytury przyznanej wnioskodawcy na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Wnioskodawcy nie przyznano renty z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego. Na podstawie art. 20 wojskowej ustawy emerytalnej wnioskodawcy przysługuje jedynie renta inwalidzka z tytułu zaliczenia go do II grupy inwalidzkiej. Ubezpieczony został zaliczony do trzeciej grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia i w konsekwencji nie przysługuje mu jednorazowe odszkodowanie.

Powyższe rozważania pozostają aktualne w niniejszym sporze zawisłym w takim samym stanie faktycznym jednakże przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S..

W konsekwencji również za niezasadny uznać należy podniesiony w apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego - art.37 pkt. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin.

W myśl art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 29, poz. 139) renciście, którego inwalidztwo powstało wskutek wypadku lub choroby zawodowej, pozostających w związku ze służbą wojskową, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze, uprawnionemu do emerytury przewidzianej w tej ustawie lub innych przepisach wypłaca się w zależności od jego wyboru: rentę inwalidzką powiększoną o połowę emerytury albo emeryturę powiększoną o połowę renty inwalidzkiej.

Z treści powyższego przepisu wynika, że prawo do półtorakrotnego świadczenia emerytalno-rentowego uzależnia on od spełnienia przez zainteresowanego warunku - zaistnienia wypadku lub powstania choroby, pozostających w związku ze służbą wojskową, z tytułu których żołnierzowi przysługują świadczenia odszkodowawcze w myśl ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (Dz. U. Nr 53, poz. 342).

Zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 1 powołanej ustawy świadczenia pieniężne przysługują z tytułu wypadków pozostających w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej, jeżeli wypadek nastąpił po dniu wejścia w życie ustawy, tj. po dniu 1 stycznia 1973 r., gdyż w tym dniu ustawa ta weszła w życie. nabycie prawa do połowy dodatkowego świadczenia uzależniona jest od przysługiwania świadczeń odszkodowawczych z tytułu inwalidztwa powstałego z tytułu wypadku pozostającego w związku ze służbą wojskową.

Jak już podniesiono, świadczenia pieniężne przysługują tylko z tytułu wypadków pozostających w związku ze służbą, jeżeli wypadek nastąpił po dniu 1 stycznia 1973 r. (tak też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 czerwca 1989 roku III UZP 17.89 OSNC 1990/7-8/88). Odwołujący wypadkowi uległ w 1967 roku. Wypłacana przez wojskowy organ rentowy renta inwalidzka nie była rentą z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego. Ubezpieczony został początkowo zaliczony do trzeciej grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia i konsekwencji nie przysługiwało mu jednorazowe odszkodowanie.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny uznał apelację za nieuzasadnioną co zgodnie z treścią art. 385 k.p.c. skutkowało jej oddaleniem.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego zawarte w punkcie 2. wyroku, wydano kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art 98 k.p.c.) oraz w oparciu o Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w brzmieniu obowiązującym od 01 sierpnia 2015 r. przy uwzględnieniu wniosku w przedmiocie przyznania kosztów w kwocie 135 zł.

SSO del. Joanna Siupka –Mróz SSA Michał Bober SSA Barbara Mazur